

Ár 2014, föstudaginn 12. september, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marellsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Elísabet Júlíusdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 38/2014**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 10. mars 2014, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 6. mars 2014. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 17. mars 2014, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dagsettu 11. apríl 2014. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 14. apríl 2014, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust með bréfi, dagsettu 25. apríl 2014.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 12. september 2014.

II.

Málsatvik.

Þann 7. maí 2002 var veðskuldabréf nr. X, að fjárhæð kr. 1.500.000 gefið út af A til sóknaraðila. Lánstími var fimm ár og afborganir tuttugu, fjórar á hverju ári. Fasteignin að B var sett að veði á 16. veðrétti til tryggingar láninu.

Þann 22. ágúst 2002 var skuldbreyting/skilmálabreyting gerð á framangreindu skuldabréfi. Nýr höfuðstóll eftir skuldbreytingu var kr. 1.533.878. Fjöldi gjalddaga á ári var 12 og fjöldi nýrra gjalddaga var 357.

Þann 11. apríl 2003 var fasteignin að B leyst úr veðböndum. Fasteignin að C var sett að veði til tryggingar láninu samdægurs.

Þann 26. júlí 2006 sótti D um ábyrgð hjá L, að fjárhæð kr. 1.691.244. Móttakandi/seljandi var tilgreindur sóknaraðili. Þá kom fram að ábyrgðin gildi til 15. september 2006 vegna lífeyrissjóðsláns nr. X sem væri á 10. veðrétti á C.

Þann 26. júlí 2006 gaf L út bankaábyrgð nr. Y, til M til tryggingar láni nr. X. Ábyrgðarbeiðandi var D. Samkvæmt bankaábyrgðinni ábyrgðist L greiðslur allt að kr. 1.691.244. Ábyrgðin var til tryggingar veðflutningi á láni nr. X, sem var á 10. veðrétti á C. Jafnframt var tiltekið í ábyrgðaryfirlýsingunni að ábyrgðin gildi þar til nýtt veð hefði fengist fyrir láninu eða það greitt upp.

Þann 27. júlí 2006 var E tilkynnt að reikningur hans hefði verið skuldfærður vegna ábyrgðar nr. Y, fyrir tímabilið 26. júlí 2006 til 24. janúar 2007. Reikningurinn var skuldfærður fyrir kr. 18.351. Samkvæmt upplýsingum frá varnaraðila hefur ekki verið innheimt þóknun eða kostnaður vegna umræddrar ábyrgðar eftir það tímamark.

Þann 28. júlí 2006 undirritaði varnaraðili veðbandslausn vegna láns nr. X. Skuldari var tilgreind D og lánveitandi var sóknaraðili. Fyrri veðstaður var C en nýr veðstaður var ábyrgðaryfirlýsing nr. Y.

Þann 11. september 2006 var afsal gefið út vegna fasteignarinnar að G, seljandi var H ehf. og kaupendur voru A og E.

Þann 14. september 2006 var gerð breyting á ofangreindri ábyrgð og gildistími hennar framlengdur til 15. október 2006. Sóknaraðili fékk senda tilkynningu um þessa breytingu.

Þann 25. október 2006 var ábyrgðinni lokað og tilkynning þar um send D.

Þann 15. apríl 2008 var veðskuldabréf nr. Z, að fjárhæð kr. 4.200.000 gefið út af D til sóknaraðila. Fasteignin að G var sett að veði á 2. veðrétti til tryggingar láninu.

Þann 7. október 2008 tók Fjármálaeftirlitið yfir vald hluthafafundar L, vék stjórn bankans frá og setti skilanevnd yfir bankann, samkvæmt heimild í 100. gr. a laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki, sbr. 5. gr. laga nr. 125/2008. Með ákvörðun Fjármálaeftirlitsins þann 14. október 2008, sem reist var á sömu lagaheimild, var eignum og skuldum bankans ráðstafað til LL.

Þann 25. maí 2010 barst D greiðsluáskorun vegna vanskila á láni nr. X. Tiltekið var í greiðsluáskoruninni að til tryggingar láninu væri ábyrgðaryfirlýsing nr. Y.

Þann 10. ágúst 2010 samþykkti sóknaraðili frestun gjalddaga á láni því sem umrædd ábyrgð hafði snúið að. Næsti gjalddagi lánsins greiddur að fullu eftir breytingu var 6. júlí 2011. Skjalið er ekki áritað um samþykki varnaraðila.

Þann 5. mars 2013 krafði sóknaraðili varnaraðila um greiðslu tryggingarfjárins þar sem lántaki var í vanskilum með lánið sem bankaábyrgðin var til tryggingar á. Varnaraðili hafnaði kröfu sóknaraðila með bréfi, dags. 8. maí 2013, með vísan til þess að ábyrgðinni hefði verið lokað þann 25. október 2006 og hún eða kröfur vegna hennar ekki flust yfir til varnaraðila með ákvörðun Fjármálaeftirlitsins frá 14. október 2008.

Þann 7. júní 2013 sendi sóknaraðili varnaraðila bréf og ítrekaði kröfur sínar ásamt því að mótmæla afstöðu varnaraðila. Varnaraðili sendi sóknaraðila bréf, dags. 28. júní 2013, þar sem kröfu sóknaraðila var hafnað og vísað til áður fram komins rökstuðnings.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 6. mars 2014.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess að viðurkennt verði að varnaraðili sé skuldbundinn skv. bankaábyrgð nr. Y. Þá krefst sóknaraðili greiðslu að fjárhæð kr. 1.691.244 skv. bankaábyrgðinni.

Sóknaraðili bendir á að í texta ábyrgðaryfirlýsingarinnar sjálfrar komi fram með skýrum hætti að: „Ábyrgð þessi gildir þar til nýtt veð hefur fengist fyrir láninu eða það greitt upp.“ Í ábyrgðinni sjálfri komi því fram að ábyrgðin gildi þar til framangreind skilyrði hafi verið uppfyllt. Hvorugt þessara skilyrða hafi verið fyrir hendi. Engin heimild sé fyrir einhliða uppsögn bankans á bankaábyrgðinni. Lífeyrissjóðurinn hafi ekki séð nein skjöl sem staðfesti staðhæfingu varnaraðila þess

efnis að tilkynning um uppsögn á ábyrgðinni hafi verið send til lífeyrissjóðsins 14. september 2006. Komi engu að síður í ljós að slík tilkynning hafi verið send lífeyrissjóðnum sé því mótmælt af hálfu lífeyrissjóðsins að hún hafi eitthvert gildi þar sem slík einhliða uppsögn sé ógild og marklaus og gangi gegn skýrum skilmálum ábyrgðarinnar sjálfar.

Sóknaraðili telur að slík einhliða uppsögn gangi gegn almennum venjum í viðskiptum með bankaábyrgðir. Bankaábyrgðir séu nýttar til tryggingar í viðskiptum, í þessu tilviki hafi hún komið í stað fasteignaveðs. Sóknaraðili telur að bankaábyrgðir væru með öllu tilgangslausar sem trygging ef hægt væri að segja þeim einhliða upp með þeim hætti sem bankinn haldi fram. Um óafturkallanlega skuldbindingu sé að ræða. Jafnframt sé rétt að benda á að engin lokadagsetning komi fram í bankaábyrgðinni og enginn fyrirvari komi fram í texta hennar um að bankanum sé heimiluð uppsögn á henni. Hefði bankanum verið slíkt í lófa lagið enda séu skilmálar ábyrgðarinnar samdir einhliða af bankanum. Þvert á móti komi skýrt fram að bankaábyrgðin gildi þar til nýtt veð hafi fengist fyrir láninu eða það greitt upp, án frekari fyrirvara. Eini fyrirvarinn sem komi fram í texta bankaábyrgðarinnar sé að greiðsla skv. henni sé bundin við ákveðna hámarksfjárhæð, sem hafi verið eftirstöðvar skuldarinnar á þeim tíma sem bankaábyrgðin hafi verið gefin út. Eftirstöðvar lánsins séu hærri í dag og hafi lánið verið gjaldfellt skv. heimild í skilmálum skuldabréfsins.

Þá bendir sóknaraðili á heimasíðu varnaraðila en þar sé að finna umfjöllun um bankaábyrgðir. Þar komi skýrt fram að greiðsluábyrgðir sé óafturkallanleg skuldbinding banka á greiðslu til ábyrgðarþega. Í hefðbundinni ábyrgðarumsókn sem hægt sé að nálgast á heimasíðu varnaraðila komi jafnframt fram að bankaábyrgð útgefin skv. umsókn skuli vera óafturkallanleg.

Sóknaraðili hafnar því á framangreindum forsendum að beina eigi til slitastjórnar L kröfu um greiðslu skv. ábyrgðinni. Um gilda bankaábyrgð hafi verið að ræða og hafi LL síðar varnaraðili, yfirtekið skuldbindingar skv. ábyrgðum vegna efnda fyrirtækja og einstaklinga er tengist hefðbundinni starfsemi.

Sóknaraðili vísar máli sínu til stuðnings til meginreglna samningaréttar, reglna um skuldbindingargildi samninga og almennra reglna kröfuréttar. Jafnframt sé vísað til 8. gr. ákvörðunar Fjármálaeftirlitsins um ráðstöfun eigna og skulda L til LL, dags. 14. október 2008. Einnig sé vísað til þeirra meginreglna sem bankaábyrgðir byggja á, eða ICC Uniform Rules for Demand Guarantees (URDG).

Sóknaraðili bendir á að þrátt fyrir að varnaraðili hafi ekki innheimt þóknun fyrir lengra tímabil en 26. júlí 2006-24. janúar 2007 gagnvart viðskiptavini sínum breyti það ekki þeirri staðreynd að um ólögmdæta uppsögn á ábyrgðinni hafi verið að ræða gagnvart sóknaraðila sem ábyrgðarhafa. Þóknun eða kostnaður sem viðskiptavinir banka greiði vegna bankaábyrgðar komi ábyrgðarhafa ekki við og hafi ábyrgðarhafar ekkert um það að segja hvort eða hvernig sú þóknun sé innheimt. Sé hér um að ræða samningssamband gagnvart viðkomandi banka sem gefi út bankaábyrgðina og viðskiptavinar sem óski eftir því að fá ábyrgðina gefna út.

Sóknaraðili hafnar því að bankaábyrgðir séu almennt gefnar út til ákveðins tíma eða að þær tengist samningssambandi með ákveðinni lokadagsetningu. Í bankaábyrgðum sem þessum sem gefnar séu út til lánastofnunar til tryggingar lánafyrirgreiðslu séu ábyrgðirnar nær undantekningarlaust án lokadagsetningar þar sem þeim sé ætlað að tryggja efndir á lánafyrirgreiðslu. Aðrar bankaábyrgðir sem fyrir hendi séu hjá sóknaraðila og N og sem gefnar séu út af varnaraðila og öðrum viðskiptabönkum til tryggingar lánnum hjá lífeyrissjóðum hafi ekki að geyma lokadagsetningar. Einnig komi það fram á skýran hátt í texta umræddrar

bankaábyrgðar að engin lokadagsetning sé fyrir hendi í henni. Sóknaraðili vill áréttta að hafi það verið ætlun varnaraðila að láta bankaábyrgðina gilda til ákveðins tíma og láta hana hafa að geyma ákveðna lokadagsetningu hefði slíkt átt að koma fram í texta ábyrgðarinnar sjálfur en varnaraðili hafi einhliða samið texta ábyrgðaryfirlýsingarinnar.

Sóknaraðili bendir á að í svarbréfi sínu vísi bankinn til þess sem rökstuðnings fyrir máli sínu að foreldrar lántaka hafi keypt nýja fasteign. Vísar sóknaraðili til þess að fasteignaviðskipti foreldra lántaka geti ein og sér ekki orðið þess valdandi að bankanum hafi verið heimilt að fella niður bankaábyrgðina einhliða. Myndi slík niðurstaða leiða til þess að bankaábyrgðir yrðu í raun með öllu gagnslaus trygging í viðskiptum til tryggingar lánnum sem misst hafa veð sitt og gætu lánastofnanir ekki lengur samþykkt bankaábyrgðir sem gilda tryggingu fyrir lánnum. Bankaábyrgðir sem þessar séu að meginstefnu til óafturkallanlegar og óuppsegjanlegar og sé það eitt af einkennum þeirra, enda sé slíkt nauðsynlegt til að þær geti gegnt hlutverki sínu sem trygging í viðskiptum á milli aðila.

Sóknaraðili bendir á að í bréfi varnaraðila sé vísað til lánveitingar sóknaraðila til lántaka vegna láns frá 2008 og komi m.a. fram að bankanum þyki það skjóta skökku við að sjóðurinn hafi samþykkt nýja lánveitingu til aðila sem þá þegar hafi verið með ótryggt lán hjá sjóðnum. Vegna þessa tekur sóknaraðili fram að slíkt sé alls ekki raunin því til staðar hafi verið fullnægjandi trygging fyrir láninu í formi umræddrar ábyrgðaryfirlýsingar varnaraðila. Að öðru leyti komi lán sóknaraðila frá 2008 máli þessu ekki við og tengist það ekki láni nr. X sem ábyrgðin tryggir.

Sóknaraðili vísar til þess að með skilmálabreytingunni á láninu í ágúst 2010 hafi ekki á neinn hátt verið aukið við skuldbindingu bankans sem ábyrgðaraðila. Samkvæmt bankaábyrgðinni hafi bankinn ábyrgst greiðslu skv. fyrirfram ákveðinni fjárhæð eða kr. 1.691.244. Ekki sé hægt að krefja bankann um hærri fjárhæð og því eigi ekki að skipta hann máli þótt umrædd skilmálabreyting hafi átt sér stað. Með skilmálabreytingunni hafi gjalddögum jafnframt eingöngu verið frestað en ekki fjölgað. Hefði ekki til skilmálabreytingarinnar komið hefði að öllum líkindum þurft að krefja bankann þá þegar um greiðslu skv. bankaábyrgðinni. Jafnframt bendir sóknaraðili á að ekkert komi fram í bankaábyrgðinni sjálfri um það að samþykki bankans þurfi að liggja fyrir verði láninu sem ábyrgðin eigi að tryggja skilmálabreytt en nauðsynlegt sé að slíkt komi fram á skýran hátt í texta ábyrgðarinnar, enda hafi hún verið samin einhliða af bankanum.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að öllum kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili vísar til þess að ábyrgð nr. Y hafi verið lokað þann 25. október 2006 af hálfu L. Þar sem ábyrgðinni hafi verið lokað hafi hún ekki flust til varnaraðila. Varnaraðili telji því að beina hefði átt kröfunni að slitastjórn L og varnaraðili sé því ekki réttur aðili að máli þessu.

Varnaraðili bendir á að tilkynning um uppsögn á ábyrgðinni hafi verið send sóknaraðila þann 14. september 2006. Þar hafi verið skýrt tekið fram að gildistími ábyrgðarinnar hefði verið framlengdur og að ábyrgðin gildi aðeins til 15. október sama ár. Ekki sé að sjá að sóknaraðili hafi gert nokkra athugasemd við þá uppsögn. Þessu til frekari stuðnings megi benda á það að varnaraðili hafi einungis innheimt þóknun og kostnað vegna umræddrar ábyrgðar fyrir tímabilið 26. júlí 2006 til 24. janúar 2007.

Hefði varnaraðili talið ábyrgðina enn í gildi hefði hann án efa innheimt þóknun og kostnað vegna hennar meðan hún væri í gildi.

Varnaraðili bendir á að bankaábyrgðir séu almennt gefnar út til ákveðins tíma eða tengist samningssambandi með tiltekinni lokadagsetningu. Eðli málsins samkvæmt væri varnaraðila ókleift að meta áhættu af ótímabundnum ábyrgðum og því komi þær ekki til álita séu lok samningssambands óviss. Svipuð sjónarmið eigi við ef um langtíma samband sé að ræða. Varnaraðili hafi því ekki boðið upp á ábyrgðir til tryggingar langtímalánum allan greiðsluferil þeirra. Krafa sóknaraðila virðist byggja á því að gefin hafi verið út ábyrgð til a.m.k. tæpra 8 ára, en til loka lánstíma það lengsta. Slíkt gangi bæði gegn skýrum ákvæðum ábyrgðarinnar sjálfrar og þeim almennu viðmiðum sem að framan séu rakin.

Þá telur varnaraðili rétt að það komi fram samhengisins vegna hver tilgangur ábyrgðarinnar hafi verið. Í ábyrgðaryfirlýsingunni komi fram að ábyrgðin sé gefin út: „*Til tryggingar veðflutningi á láni nr. X, sem sé á 10. veðrétti á C.*“ C hafi verið í eigu foreldra sóknaraðila og hafi veðflutningurinn verið gerður þar sem foreldrarnir hafi verið að selja þá eign og kaupa nýja að G. Sé afsal vegna þeirrar eignar dagsett 11. september 2006 og innfært í þinglýsingabók 14. september 2006. Af þessu sé ljóst að ábyrgðin hafi einungis átt að vera tímabundin og stemmi dagsetningin á innfærslu afsalsins við tilkynningu varnaraðila til sóknaraðila um niðurfellingu á ábyrgðinni. Varnaraðila verði ekki um kennt eða látinn bera ábyrgð á að sóknaraðili eða einhver á hans vegum hafi látið hjá líða að þinglýsa láni nr. X á hina nýju eign að G.

Varnaraðili vísar til þess að fyrir liggi að á 2. veðrétti á G hvíli lán á nafni D frá sóknaraðila að fjárhæð kr. 4.200.000 sem sé útgefið 15. apríl 2008. Það skjóti skökku við að sóknaraðili heimili nýja lánveitingu til aðila sem þá þegar sé með ótryggt lán hjá honum. Að minnsta kosti hefði sóknaraðila í síðasta lagi þann 15. apríl 2008 átt að hafa orðið ljóst að lánið hafi ekki verið flutt á nýtt veðandlag. Rétt sé að gera þá kröfu til sóknaraðila að hann skýri nýju lánveitinguna þann 15. apríl 2008 og geri grein fyrir því hvort hún tengist á einhvern hátt láni nr. X.

Loks bendir varnaraðili á að sóknaraðili hafi algerlega látið undir höfuð leggjast að leita samþykkis varnaraðila við breytingu á láninu í ágúst 2010 þrátt fyrir að vísað væri í ábyrgðina. Ef talið væri að ábyrgðin hafi þá verið í gildi, hafi sóknaraðili með samþykkt á breytingunni endanlega fyrirgert rétti sínum til að ganga að ábyrgðinni skv. almennum reglum um að ekki verði aukið við skuldbindingu ábyrgðaraðila án samþykkis hans.

Varnaraðili telur að með hliðsjón af öllu framansögðu verði að hafna kröfum sóknaraðila. Telur varnaraðili einsýnt af framansögðu og framlögðum gögnum að ábyrgð hans hafi lokið 15. október 2006 og þar með skyldu hans til að bæta sóknaraðila mögulegt tjón hans.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur í fyrsta lagi að því hvaða skilning eigi að leggja í tímamörk ábyrgðarinnar samkvæmt skilmálum hennar og hvort varnaraðila hafi verið rétt að takmarka þau með einhliða yfirlýsingum sínum, dags. 14. september og 25. október 2006.

Fallast verður á þá lýsingu sem sóknaraðili tekur upp af heimasíðu varnaraðila að greiðsluábyrgð sé óafturkallanleg skuldbinding banka á greiðslu til ábyrgðarþega.

Skilmálar ábyrgðarinnar voru einhliða samdir af forvera varnaraðila. Verður að líta fyrst og fremst til traustfangsgildis ábyrgðarinnar og meta hana eftir efni skilmálanna. Þykir því ekki hafa þýðingu hvernig varnaraðili sjálfur leit á ábyrgðina eftir að hún hafði verið gefin út eða hvort hann innheimti þóknun frá viðkomandi einstaklingi vegna hennar.

Í texta ábyrgðarinnar kemur fram að hún sé gerð „*Til tryggingar á veðflutningi á láni nr. X*“. Þá segir að sóknaraðili geti „*krafið L um greiðslu tryggingaffjárins [...] verði það nauðsynlegt vegna vanefnda ábyrgðarbeiðandans á ákvæðum samningsins*“. Hlaut sóknaraðili að líta svo á að þar væri vísað til lánasamningsins á milli hans og ábyrgðarbeiðandans, enda voru það fyrst og fremst vanefndir á honum sem gátu gert það nauðsynlegt að krefjast greiðslu á grundvelli ábyrgðarinnar.

Af þessu leiðir að varnaraðili gat ekki takmarkað ábyrgð sína gagnvart sóknaraðila með síðari yfirlýsingum og skiptir því ágreiningur, um hvort þær bárust sóknaraðila yfir höfuð, ekki máli.

Varnaraðili byggir á því að aðgerðir og aðgerðaleyfi sóknaraðila, eftir að ábyrgðin var gefin út, leiði til þess að hann geti ekki byggt á henni rétt. Ekki er unnt að fallast á að sú lýsing í ábyrgðinni að hún væri „til tryggingar á veðflutningi“ hafi ein og sér takmarkað svigrúm sóknaraðila til lánaviðskipta við ábyrgðarbeiðandann og foreldra hennar. Ekkert er komið fram um að sóknaraðili beri á því sök að ekki varð af umræddum veðflutningi eins og varnaraðili hafði ábyrgst gagnvart honum.

Á hinn bóginn verður að fallast á það með varnaraðila að skuldbindingin hafi samkvæmt efni sínu takmarkast við gildandi skilmála skuldabréfsins á þeim tíma sem ábyrgðin var gefin út. Þegar ábyrgðin var gefin út hafði verið gerð skilmálabreyting á skuldabréfinu sem framlengdi það um tæp þrjátíu ár. Varnaraðili tókst því á hendur ábyrgð á skuldabréfi sem gilti til ársins 2032.

Í ljósi alls framangreinds máttu aðilar máls þessa treysta því að umþrætt ábyrgð væri ekki ótímabundin. Skuldabréfið bar hins vegar með sér að vera til u.þ.b. 30 ára, sbr. skilmálabreyting 22. ágúst 2002, og þar með gilda til ársins 2032. Þar sem skilmálabreyting skuldabréfsins leiddi ekki til þess að afborganir hækkuðu eða ábyrgðarskuldbinding varnaraðila yrði annars meira íþyngjandi en ella og þar sem hún gat ekki framlengt ábyrgðartímann, er ekki fallist á að skilmálabreytingin hafi leitt til þess að ábyrgðin félli niður. Með vísan til framangreinds var umrædd ábyrgð í gildi þegar Fjármálaeftirlitið tók yfir vald hluthafafundar L þann 7. október 2008.

Með ákvörðun Fjármálaeftirlitsins þann 14. október 2008 var eignum og skuldum L ráðstafað til LL (nú varnaraðili). Samkvæmt 8. gr. ákvörðunar Fjármálaeftirlitsins yfirtók LL skuldbindingar samkvæmt inn- og útflutningsábyrgðum, ábyrgðir vegna efnda fyrirtækja og einstaklinga er tengjast reglubundinni starfsemi. LL yfirtók ekki ábyrgðir L vegna: a) skuldbindinga dótturfélaga erlendis, b) fyrirtækja í greiðslustöðvun, undir nauðasamningi eða gjaldþrotaskiptum, c) skuldbindinga þeirra sem eiga virkan eignarhlut í L og tengdra aðila, d) skuldbindinga við íslensk fjármálafyrirtæki; e) aðrar sérstaklega tilgreindar ábyrgðir samkvæmt upptalningu í samantekt að nýjum stofnefnahagsreikningi.

Með vísan til þess að ábyrgðin var í gildi þegar Fjármálaeftirlitið tók yfir vald hluthafafundar L þann 7. október 2008 og þess að LL yfirtók ábyrgðir vegna efnda fyrirtækja og einstaklinga er tengjast reglubundinni starfsemi, sbr. 8. gr. ákvörðunar Fjármálaeftirlitsins, dags. 14. október 2008, fluttist umþrætt ábyrgð til varnaraðila og er í gildi. Í ljósi þess verður að fallast á með sóknaraðila að varnaraðili sé skuldbundinn skv. bankaábyrgð nr. Y.

Verður þá vikið að kröfu sóknaraðila um greiðslu að fjárhæð kr. 1.691.244 skv. bankaábyrgðinni.

Í 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki er fjallað um þau mál sem nefndin fjallar ekki um. Samkvæmt e-lið 6. gr. samþykktanna fjallar nefndin ekki um þau mál sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau eru ekki tæk til úrskurðar.

Samkvæmt ábyrgð nr. Y getur sóknaraðili krafíð varnaraðila um greiðslu tryggingarfjárins að einhverju eða öllu leyti, einhliða og án undangengins dóms, verði það nauðsynlegt vegna vanefnda ábyrgðarbeiðandans á ákvæðum sammingsins.

Ekki liggur fyrir hvort eða hver vanskil láns nr. X sem umrædd ábyrgð tryggir eru. Greiðsluáskorun, dags. 25. maí 2010, er ekki sönnun þess hvort eða hver vanskil eru. Hefur varnaraðili ekki lagt fram gögn þar að lútandi, en vanefndir D á ákvæðum sammingsins eru skilyrði þess að sóknaraðili geti krafíð varnaraðila um greiðslu tryggingarfjárins. Verður því að svo komnu ekki hjá því komist að vísa kröfu sóknaraðila um greiðslu að fjárhæð kr. 1.691.244 skv. ábyrgðinni frá með vísan til e-liðar 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Varnaraðili, F, er skuldbundinn samkvæmt ábyrgð nr. Y.

Kröfu sóknaraðila, M, um greiðslu að fjárhæð kr. 1.691.244, skv. ábyrgð nr. Y, er vísað frá.

Reykjavík, 12. september 2014.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Elísabet Júlíusdóttir